

Aşkın Tozlu Ve Nazlı Yorgunluğu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Temmuz 2020

Bir rivayetın kancasında saklı meali sırların
Katlanan zamanda kat izi hazanın
İhbar ettiğimiz geceden sarkan
O izdiham ki
Katıksız sevgiden dem vuran hicran.

Muadili yok işte özlemin
Kan kana içtiğimiz bir şarkıda
Tutuklu kalan makber gibi
Sitemi evrenin.
İçli bir vaveyla
Günyüzü görmeye delalet
Hazesinde kanatlanır da kanatlanır
Düşler
Meddücezri fevri yüreğin
Göge damga vuran göç izi geçmedi de mevsimin.

Kör düğüm heceler
Manivelası inzivada güneşin
Hani ışığı
Hani halesi sönmek bilmeyen
Feri de sevdanın
Elemle raks eder dost düşman.

Huzura biat bir gölgede saklı kalsaydı keşke
Sinesinde yaralar biriktiren ferman
Yamalı aşkların da mezarında
Köklenen asalet
Uzvunda ruhunda dem bulur her hikâye
Bir nebze de olsa mutluluk mu dileyen?

Dillenen her hazin hece
Kardığımız kadar maziyi
Sevdayı da örter toprak iziyle
Hani dün de kalmadan tek bir hatıra

Mümkün olsa keşke gök kubbeye dokunmaya
Hele ki Rabbine duyduğun aşk ve özlem
Surelerde daha da büyür içten gelen.

Her veda kutsal
Her gün hayatta yeni bir kura
Kurda kuşa yem olmasın yeter ki
Yürekte saklı her anı
Anda mevcut bir ibare olsa da zaman
Göğsümüzü gere gere sevmedik mi biz elemi?
Hele ki mutluluğa ramak kala
Dikiş tutturamadığımız bir minvalde
Kanar da kanar içre dönük yara.

Yâd ettiğin kadar
Yarenlik eden her hatıra
Hatırımda kaldı elbet çehrende saklı nazın
Yer bulsak da bulmasak da
Ait olduğumuz devranın saklıdır hıçkırığı.

Düнде kalan bir coşku
Elbet gençliğin verdiği bir huzurdu
Bilip bilmeden ayak bastığımız
Aşkın tozlu ve nazlı yorgunluğu.